

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 55

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 ianuarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 500 din 5 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	2–3
Decizia nr. 506 din 5 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	4–5
Decizia nr. 507 din 5 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	5–7
Decizia nr. 523 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 522 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	7–10
Decizia nr. 527 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320 ¹ alin. 1, 2 și 8 din Codul de procedură penală	10–12
Decizia nr. 529 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii	12–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.081/2013. — Hotărâre privind aprobarea Strategiei naționale și a Planului de acțiune pentru conservarea biodiversității 2014—2020	14
29. — Hotărâre privind actualizarea valorilor de inventar și modificarea caracteristicilor tehnice ale unui imobil aflat în administrarea Ministerului Tineretului și Sportului prin Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Bihor, precum și trecerea acestuia din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și demolării, și pentru actualizarea anexei nr. 30 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	15–16
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
9. — Decizie privind eliberarea domnului Chiper Constantin-Cătălin din funcția de secretar de stat la Ministerul Afacerilor Interne	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 500**

din 5 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Iulian Fentzel în Dosarul nr. 3.605/233/2012 al Tribunalului Galați — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 281D/2013.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus la dosar un înscris prin care învederează Curții că nu a înaintat nicio cerere către Curtea Constituțională, astfel că solicită judecarea în lipsă și constatarea nulității cererii.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că nu este posibilă renunțarea la soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Curtea, deliberând, constată că nu poate fi primită cererea de renunțare formulată, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului [...]*”.

Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, iar soluționarea acesteia este de interes general. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o, cu consecința că aceasta nu poate renunța la soluționarea excepției.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 122 din 2 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.605/233/2012, **Tribunalul Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

Excepția a fost ridicată de Iulian Fentzel cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă contestația cu privire la o încheiere a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 încalcă prezumția de nevinovăție consacrată de art. 23 alin. (11) din Constituție, deoarece sancțiunile aplicate de către comisia de disciplină din cadrul locului de deținere sunt puse în executare mai înainte de a rămâne definitive. Mai arată că textul de lege criticat aduce atingere și dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală. De asemenea, susține că dispozițiile art. 74 alin. (8) din Legea nr. 275/2006 încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât hotărârea judecătorească nu este supusă niciunei căi de atac.

Tribunalul Galați — Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 74 alin. (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 462/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 74 alin. (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

„(7) *Plângerea formulată conform alin. (1) și contestația introdusă potrivit alin. (5) nu suspendă executarea sancțiunilor disciplinare, cu excepția celei prevăzute în art. 71 alin. (1) lit. f).*

(8) Hotărârea judecătorească este definitivă.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție și a prevederilor art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 74 alin. (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că dispozițiile de lege criticate se circumscriu celei de-a treia faze a procesului penal, și anume fazei de executare, și reglementează cu privire la plângerea împotriva hotărârii comisiei de disciplină. Prin urmare, cadrul general de reglementare vizează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit existența vinovăției în materie penală. Așa fiind, aspectele criticate de autorul excepției excedează procedurii penale speciale care guvernează numai fazele de urmărire penală și de judecată, deoarece situația juridică a condamnatului nu este identică cu cea a făptuitorului, învinutului ori cu cea a inculpatului.

Curtea a constatat că art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 se referă la măsurile disciplinare și la plângerea împotriva

acestora, care, spre deosebire de căile procesuale de atac în materie penală caracterizate prin efectul suspensiv, au cu totul alt regim. De aceea legiuitorul, în considerarea acestor diferențe, poate reglementa o procedură specială referitoare la executarea pedepselor, care nu mai poate pune în discuție principiul referitor la prezumția de nevinovăție.

Cu același prilej, Curtea a reținut că nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea liberului acces la justiție, deoarece condamnatul are, atât în acord cu art. 21 din Constituție, cât și cu art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată, după ce nemulțumirile acestuia au fost examinate de judecătorul delegat cu executarea pedepselor. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Decizia din 23 septembrie 2004, în Cauza *Pilla contra Italiei*, când a decis că, în măsura în care cererile reclamantului se referă la executarea pedepselor, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse.

În același sens sunt și Decizia nr. 1.114 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 791 din 26 noiembrie 2008, și Decizia nr. 173 din 28 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 6 iunie 2013.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În fine, autorul excepției invocă și existența unei contradicții între art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 și art. 52 din Codul de procedură penală. O asemenea critică nu poate fi nici ea reținută, întrucât examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu prevederi din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea dispozițiilor mai multor legi între ele și nici coroborarea lor sau posibilele contradicții din cadrul legislației interne.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iulian Fentzel în Dosarul nr. 3.605/233/2012 al Tribunalului Galați — Secția penală și constată că dispozițiile art. 74 alin. (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Galați — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 506

din 5 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Doina Vivianne Ivanova în Dosarul nr. 64.166/3/2011 (401/2013) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 432D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate respectă principiul egalității în drepturi, iar procedura prevăzută de art. 278¹ din Codul de procedură penală asigură accesul liber la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 64.166/3/2011 (401/2013), **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.**

Excepția a fost ridicată de Doina Vivianne Ivanova într-o cauză având ca obiect o acțiune în răspundere civilă delictuală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „*prin modificarea art. 278¹ din Codul de procedură penală, în sensul în care hotărârea prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată este definitivă, nu se beneficiază de drepturile și garanțiile procesuale instituite de legile internaționale, existând în acest moment o contradicție de punere în aplicare a acestora prin existența formulării «în condițiile legii» din conținutul art. 129 din Constituție*”.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este fondată, textul de lege criticat, deși înlătură al doilea grad de jurisdicție, nu constituie o încălcare a principiului liberului acces la justiție și nicio lezare a dreptului la dublul grad de jurisdicție în materie penală, drept statuat de art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care vizează respectarea dublului grad de jurisdicție doar cu privire la judecarea infracțiunilor, nu și la alte chestiuni preliminare, respectiv de verificare a legalității unor soluții de netrimiteră în judecată, prin acte ale procurorului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate trebuie respinsă, deoarece dispozițiile criticate nu încalcă prevederile art. 16 și art. 129 din Constituție, fiind o normă de procedură edictată în scopul de a evita tergiversarea soluționării cauzei, pentru asigurarea celerității procesului.

Condițiile de exercitare a dreptului de acces liber la justiție, precum și căile de atac sunt prevăzute de norme juridice de drept procesual, textul de lege criticat având o astfel de natură.

Totodată, invocă jurisprudența Curții Constituționale potrivit căreia accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție. Acest drept poate fi supus unor condiționări de fond și formă, iar existența uneia ori a mai multor căi de atac nu este impusă, pentru toate cazurile, nici de Constituție și nici de vreun tratat internațional la care România este parte.

Avocatul Poporului apreciază că normele legale criticate nu încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege.

De asemenea, consideră că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere nici principiului egalității în drepturi a cetățenilor, art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 aplicându-se fără privilegii și fără discriminări tuturor persoanelor aflate în ipoteza noimei legale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit Încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, prin care au fost modificate dispozițiile art. 278¹ alin. 10 și 13 din Codul de procedură penală. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese că aceasta privește, în realitate, doar dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, așa cum au fost modificate prin art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010, dispoziții care au următorul cuprins: „*Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.*”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 11 *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 *Egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (3) *Accesul liber la justiție* și art. 129 *Folosirea căilor de atac*. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 *Dreptul la un proces echitabil* și art. 13 *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate au mai fost supuse

controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași critici, instanța de contencios constituțional pronunțând numeroase decizii, ca de exemplu, Decizia nr. 482 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 5 iulie 2012, Decizia nr. 711 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 16 august 2012, Decizia nr. 271 din 23 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 17 iulie 2013, Decizia nr. 248 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 10 iulie 2013, Decizia nr. 244 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 18 iulie 2013, și Decizia nr. 408 din 8 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 25 octombrie 2013.

Astfel, Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a Convenției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice

cauză. Astfel, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, ci rezoluția sau ordonanța de netrimiteră în judecată emisă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile.

Referitor la presupusa încălcare a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv cu privire la căile de atac, nu creează discriminare atât timp cât aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare.

De asemenea, eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Doina Vivianne Ivanova în Dosarul nr. 64.166/3/2011 (401/2013) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 507

din 5 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Murariu în Dosarul nr. 37.041/245/2012 al Judecătoriei Iași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 466D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că la dosar autorul excepției și partea Asociația de proprietari Diamantul Y6 din Iași au depus note scrise, prin care solicită judecarea în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 37.041/245/2012, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Murariu într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva rezoluției procurorului de netrimire în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin textul de lege criticat, conform căruia hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. (8) al art. 278¹ este definitivă, i se încalcă dreptul la un proces echitabil și i se obstrucționează accesul liber la justiție, putând genera abuzuri ale instanțelor, prin inexistența căii de atac.

Judecătoria Iași — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât norma legală criticată are, prin ea însăși, natura unei căi de atac prin care părțile nemulțumite de soluțiile de netrimire în judecată date de procuror se pot adresa instanței, fiind astfel asigurat liberul acces la justiție, principiu garantat prin dispozițiile art. 21 din Constituție.

De asemenea, apreciază că normele europene aplicabile în materie garantează un grad de jurisdicție pentru verificarea soluțiilor de netrimire în judecată date de procuror și nu prevăd obligativitatea unei căi de atac împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță, dublul grad de jurisdicție fiind obligatoriu doar în situația condamnării unei persoane.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că, în cazul procedurii întemeiate pe dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, accesul la justiție este asigurat tocmai prin faptul că persoanei vătămate, prin soluția de netrimire în judecată dispusă de procuror, i se recunoaște dreptul de a se adresa cu plângere instanței de judecată, contestând legalitatea și temeinicia acestei soluții.

Principiul dublului grad de jurisdicție — prevăzut de art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — este recunoscut numai în materie penală și doar dacă obiectul judecării îl formează raportul penal de conflict. Or, având în vedere că, în cazul plângerii formulate conform art. 278¹ din Codul de procedură penală, obiectul judecării îl constituie legalitatea și temeinicia actului procesual de netrimire în judecată, iar nu fondul cauzei penale, acestei proceduri nu-i este aplicabil principiul dublului grad de jurisdicție în materie penală.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de

drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil.

În plus, stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: *„Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și a prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 2 paragraful 1 referitor la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 482 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 5 iulie 2012, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că între dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea pronunțată de judecător în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală este definitivă, și prevederile din Legea fundamentală și din actele normative internaționale invocate de autorii excepției nu poate fi reținută nicio contradicție. Stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac („Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”), ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004).

Dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din

Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmării penale, ci rezoluția sau ordonanța de netrimitere în judecată emisă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile.

Cu același prilej, Curtea a statuat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al

procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

În același sens sunt și Decizia nr. 271 din 23 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 17 iulie 2013, Decizia nr. 248 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 10 iulie 2013, Decizia nr. 244 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 18 iulie 2013, și Decizia nr. 97 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 11 aprilie 2013.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Murariu în Dosarul nr. 37.041/245/2012 al Judecătoriei Iași — Secția penală și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 523

din 12 decembrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 522¹ alin. 2
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 522¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marcel Kollenman în Dosarul nr. 294/32/2012* al Curții de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 441D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă totodată asupra faptului că autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 294/32/2012*, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 522¹ alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Marcel Kollenman în dosarul de mai sus având ca obiect rejudecarea unui apel formulat împotriva unei sentințe penale pronunțate de Tribunalul Neamț prin care s-a respins ca nefondată cererea de rejudecare după extrădare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece instituția rejudecării după extrădare nu este identică cu cea a revizuirii, neexistând identitate de persoane, de motive, apărări, cerințe. Din această perspectivă dispozițiile art. 404—408 din Codul de procedură penală ce reglementează revizuirea nu recunosc dreptul la rejudecare a persoanelor care au fost judecate și condamnate în lipsă, conducând la un arbitrar în aplicarea legii și la nerespectarea drepturilor privind procesul echitabil și egalitatea în fața legii. De aceea, în opinia autorului, ar trebui ca, după admiterea în principiu a cererii de rejudecare după extrădare, să se dispună din oficiu și desființarea de drept a hotărârii de condamnare care este astfel lovită de nulitate absolută. Totodată, inculpatul ar fi trebuit judecat în stare de libertate și nicidecum nu ar fi trebuit menținută hotărârea instanței de fond.

Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece dispozițiile legale criticate, având caracterul unor norme de trimitere, completează procedura de rejudecare cu reglementările din materia revizuirii referitoare la măsurile ce pot fi luate după admiterea în principiu, procedura de rejudecare, soluțiile după rejudecare, căile de atac și procedura rejudecării dispozițiilor civile. Or, competența de a stabili procedura de judecată precum și căile de atac ce se pot exercita împotriva hotărârilor judecătorești aparține, în acord cu art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, legiuitorului. În sfârșit, mai arată Guvernul în punctul său de vedere, că din examinarea motivelor invocate de autor rezultă că se urmărește modificarea cadrului legal în materia rejudecării după extrădare, scop care, în acord cu art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, este inadmisibil, întrucât Curtea Constituțională se pronunță *fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 522¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Rejudecarea celor judecați în lipsă în caz de extrădare*, care au următorul conținut: „În cazul în care se cere extrădarea sau predarea în baza unui mandat european de arestare a unei persoane judecate și condamnate în lipsă, cauza va putea fi rejudecată de către instanța care a judecat în primă instanță, la cererea condamnatului.

Dispozițiile art. 404—408 se aplică în mod corespunzător.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 522¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, astfel criticate, au fost completate prin art. XVIII pct. 65 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, lege care, potrivit art. XXVIII, a intrat în vigoare la 30 de zile de la publicare.

Anterior acestor noi prevederi, dispozițiile legale criticate aveau următorul conținut: „*Dispozițiile art. 405—408 se aplică în mod corespunzător.”*

Prin urmare, în comparație cu vechea reglementare, Legea nr. 202/2010 a introdus posibilitatea ca, în cazul admiterii în principiu a cererii de rejudecare a celor judecați în lipsă în caz de extrădare, instanța să poată dispune o serie de măsuri cum ar fi, de exemplu, **suspendarea motivată, în tot sau în parte, a executării hotărârii**.

În prezenta cauză, autorul excepției pornește de la premisa potrivit căreia ar trebui ca, în absența oricăror altor analize, admiterea în principiu a cererii de rejudecare să aibă drept efect anularea hotărârii de condamnare, întrucât soluționarea pe fond a cauzei, concomitent cu judecarea pe fond a cererii de rejudecare, încalcă grav normele de procedură și dispozițiile legale în materie, calitatea concomitentă de inculpat și de condamnat în aceeași cauză fiind incompatibilă cu ordinea de drept.

Analizând succesiunea hotărârilor judecătorești pronunțate în cauză, Curtea constată următoarele:

Prin Sentința penală nr. 31/P din 19 februarie 2009, pronunțată de Tribunalul Neamț, autorul excepției a fost condamnat la pedeapsa de 10 ani închisoare pentru săvârșirea mai multor infracțiuni de viol și lipsire de libertate în mod ilegal.

Prin Decizia penală nr. 77 din 10 iunie 2009, Curtea de Apel Bacău a respins ca nefondat apelul formulat.

Prin Decizia penală nr. 4.153 din 11 decembrie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins ca nefondat recursul

formulat, hotărârea de condamnare rămânând definitivă. Drept urmare, a fost emis mandatul nr. 42/P/2009 din 14 decembrie 2009 de executare a pedepsei închisorii astfel dispuse prin sentința de condamnare.

Întrucât condamnatul nu se afla în România, Tribunalul Neamț a emis un mandat european de arestare și, la data de 5 iulie 2010, inculpatul a fost predat de autoritățile judiciare italiene, fiind încarcerat în executarea pedepsei aplicate.

Prin Sentința penală nr. 1.283/P din 24 noiembrie 2010, Tribunalul Neamț a respins ca inadmisibilă cererea de admitere în principiu a cererii de rejudecare, potrivit art. 522¹ din Codul de procedura penală.

Prin Decizia penală nr. 8 din 18 ianuarie 2011, Curtea de Apel Bacău a admis apelul declarat, a desființat în totalitate Sentința penală nr. 1.283 și a dispus trimiterea dosarului la Tribunalul Neamț în vederea admiterii în principiu și a judecării pe fond a cererii de rejudecare după extrădare.

Drept urmare, prin Sentința penală nr. 32/P din 14 martie 2012, Tribunalul Neamț a respins ca nefondată cererea de rejudecare.

Prin Decizia penală nr. 72 din 29 mai 2012, Curtea de Apel Neamț a respins ca nefondat apelul declarat împotriva Sentinței penale nr. 32.

Prin Decizia penală nr. 273 din 28 ianuarie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul, a casat Decizia nr. 72 pronunțată de Curtea de Apel Neamț și a trimis cauza acestei instanțe pentru rejudecarea apelului.

În cadrul acestui moment procesual, Marcel Kollenman a formulat prezenta excepție de neconstituționalitate.

Pe fondul criticilor avansate de acesta, Curtea constată că raportarea la art. 16 din Constituție referitor la *Egalitatea în drepturi* este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale contestate se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică, respectiv de persoană judecată și condamnată în lipsă, comparația făcută cu persoanele în drept de a formula o cerere de revizuire negăsindu-și finalitate. De altfel, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, cei interesați având posibilitatea neîngrădită de a utiliza aceste proceduri în formele și modalitățile instituite de lege, ei putându-se prevala de toate garanțiile care condiționează procesul echitabil.

În plus, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că „examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.” (A se vedea, în acest sens, Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011). Prin urmare, prevederile art. 522¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt norme de trimitere, care nu preiau însă *tale quale*, așa cum încearcă autorul excepției să acrediteze, alte exigențe legale ale instituției la care se face trimitere, deoarece norma de trimitere încorporează numai în sens material norma la care face trimitere, fiecare rămânând, din punct de vedere formal și organic, diferită și autonomă.

Deși sunt în parte identice, revizuirea și rejudecarea în caz de extrădare au o finalitate distinctă: dacă revizuirea implică

înlăturarea unor erori esențiale asupra faptelor reținute într-o hotărâre definitivă (în esență, a condamnării unei persoane nevinovate sau a achitării dispuse în mod neîntemeiat), rejudecarea în caz de extrădare are în vedere dreptul persoanei care a fost judecată și condamnată în lipsă de a-și exercita dreptul la apărare într-un nou ciclu procesual. Rațiunea instituirii acestei instituții, cu particularitățile referitoare la măsurile care pot fi luate după admiterea în principiu, are în vedere tocmai garantarea dreptului la apărare al persoanei care a fost judecată în lipsă și care, indiferent de motivele avute, nu s-a putut bucura de o apărare eficientă specifică oricărui proces echitabil prin posibilitatea de a solicita administrarea de probe în apărarea sa, atât în ce privește vinovăția, cât și sub aspectul sancțiunii ce i s-ar putea aplica. Având în vedere cele expuse, se poate constata că este neîntemeiată și critica referitoare la încălcarea dreptului la apărare.

Faptul că, odată cu admiterea în principiu a unei cereri de rejudecare după extrădare, se poate suspenda, motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii de condamnare, nu poate fi convertit într-un fine de neconstituționalitate. Dimpotrivă, posibilitatea, și nicidecum obligația instanței, de a analiza o astfel de oportunitate, dă eficiență dreptului la un proces echitabil, precum și dreptului la apărare. Introducerea cererii de rejudecare și admiterea acesteia în principiu nu produc, așa cum ar dori autorul excepției, un efect suspensiv, pentru că reglementarea are, în forma adoptată, rolul de a preîntâmpina transformarea cererii de rejudecare într-un mijloc de întârziere ori de împiedicare a executării condamnărilor pronunțate prin hotărâri definitive. Cu toate acestea, legiuitorul, în considerarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, a instituit, cu titlu de excepție, posibilitatea suspendării în cazurile în care temeinicia cererii de rejudecare apare ca o certitudine cu privire la situația de fapt, la vinovăție, la încadrarea juridică sau chiar la tratamentul sancționator.

Prin urmare, rațiunea posibilității suspendării nu poate fi ignorată, producând drept efect, în cazul în care a fost dispusă, doar amânarea executării, și nicidecum anularea hotărârii de condamnare. O eventuală înlăturare a consecințelor condamnării dispuse în lipsă poate fi înlăturată, așa cum prevăd dispozițiile legale criticate, după rejudecarea cererii care, în acord cu art. 405 din Codul de procedură penală, se va face potrivit regulilor de procedură privind judecata în primă instanță, reguli care respectă pe deplin exigențele constituționale referitoare la dreptul la apărare, la dreptul la un proces echitabil și la principiul egalității cetățenilor în fața legii. Mai mult decât atât, Curtea constată că, în cazul persoanelor judecate și condamnate în lipsă și pentru care se cere extrădarea sau predarea în baza unui mandat european de arestare, procedura prealabilă instituită de legea specială, respectiv Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011, obligă statul român să respecte dispozițiile art. 32 alin. (1) potrivit căruia va da „asigurări apreciate ca suficiente pentru a garanta persoanei a cărei extrădare este cerută dreptul la o nouă procedură de judecată care să îi salvgardeze drepturile la apărare”.

În sfârșit, cât privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 20 referitor la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, Curtea constată că, sub acest aspect, excepția este neîntemeiată, deoarece autorul excepției nu indică un text concret dintr-un tratat internațional privind drepturile omului care să fie în contradicție cu dispozițiile legale contestate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marcel Kollenman în Dosarul nr. 294/32/2012* al Curții de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie și constată că dispozițiile art. 522¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 527

din 12 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ alin. 1, 2 și 8 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 320¹ alin. 1, 2 și 8 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Grigoraș în Dosarul nr. 9.079/94/2012 (1.209/2013) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 494D/2013.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Mircea Popescu din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului apărătorului ales al autorului excepției, care pune concluzii de admitere a acesteia, reiterând argumentele expuse cu prilejul invocării excepției de neconstituționalitate în fața instanței de drept comun.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia penală nr. 1.226/R din 27 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 9.079/94/2012 (1.209/2013), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 320¹ alin. 1, 2 și 8 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Aurel Grigoraș în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe penale prin care, ca urmare a împăcării părților, s-a dispus, pe de o parte, încetarea procesului penal pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă și, pe de altă parte, făcându-se aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală, condamnarea la pedeapsa închisorii de 1 an și 6 luni cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pentru săvârșirea infracțiunii de părăsire a locului accidentului din care a rezultat vătămarea integrității corporale a unei persoane.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece inculpatul, pentru a putea beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă, se vede constrâns să renunțe la dreptul la apărare. Astfel, recunoașterea faptelor reținute este făcută în necunoaștință de cauză, inculpatul neavând reprezentarea acuzațiilor aduse prin actul de sesizare și nici posibilitatea de a cumpăni dacă solicită sau nu judecata potrivit procedurii obișnuite ori simplificate, cu atât mai mult cu cât rechizitoriul nu este comunicat persoanei cercetate. De aceea, consideră că, pentru respectarea deplină a dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil, ar trebui ca procedura judecării simplificate să nu mai fie premergătoare fazei cercetării judecătorești.

Totodată, alin. 8 al art. 320¹ din Codul de procedură penală nu acoperă toate situațiile care se pot ivi, deoarece judecătorul nu poate respinge cererea formulată atunci când probele administrate în faza de urmărire penală sunt nule.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece aplicarea procedurii simplificate depinde exclusiv de voința inculpatului care renunță de bunăvoie la dreptul său de a se apăra în fața instanței de judecată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece legiuitorul oferă inculpatului o procedură alternativă cu caracter facultativ, și nicidecum obligatoriu.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului ales al autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 320¹ alin. 1, 2 și 8 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Judecata în cazul recunoașterii vinovăției*, introdus prin art. XVIII pct. 43 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, astfel cum a fost modificat prin art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 21 decembrie 2011, care au următorul conținut:

„Până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara personal sau prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere pe care le poate administra la acest termen de judecată.[...]

Instanța respinge cererea atunci când constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat. În acest caz instanța continuă judecarea cauzei potrivit procedurii de drept comun.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție și art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*, precum și dispozițiile art. 6 referitor la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției susține că inculpatul nu mai beneficiază de un proces echitabil, fiind constrâns să renunțe la

dreptul său la apărare în condițiile în care nu poate decide în cunoștință de cauză cu privire la alternativa procedurală care-i este oferită de lege.

O astfel de critică este neîntemeiată, deoarece, așa cum s-a arătat în bogata jurisprudență a Curții Constituționale, procedura simplificată reprezintă o derogare de la dreptul comun și nu poate fi convertită într-un drept fundamental, inculpatul fiind liber să uzeze sau nu de ea, după cum instanța de judecată, în condițiile în care constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, poate respinge cererea. Totodată, posibilitatea judecătorului de a respinge cererea de recunoaștere a vinovăției și de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și o garantare a aplicării prezumției de nevinovăție, deoarece judecătorul cauzei nu poate fi ținut de acceptarea vinovăției de către inculpat, ci de obligația de a se asigura că persoana respectivă a recunoscut, liber și sincer, că este autorul faptelor și de a verifica realitatea acestora. (A se vedea în acest sens Decizia nr. 988 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 19 ianuarie 2013, și Decizia nr. 376 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 21 noiembrie 2013).

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de aceste argumente, Curtea constată că, în pofida susținerilor autorului excepției, partea interesată poate decide în deplină cunoștință de cauză asupra opțiunii pe care o are de făcut, deoarece, cu prilejul prezentării materialului de urmărire penală, învinuitului/inculpatului i se aduce la cunoștință încadrarea juridică a faptei, precum și tot materialul existent la dosar. Totodată, acesta este întrebat dacă mai are de formulat cereri noi ori de făcut declarații suplimentare. Faptul că, spre deosebire de inculpatul arestat, inculpatului cercetat în stare de libertate nu i se comunică rechizitoriul, nu poate fi convertit într-un fine de neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate în prezenta cauză, deoarece nimic nu-l împiedică ca, asemeni tuturor părților, să solicite eliberarea de copii de pe orice alt act al dosarului de urmărire penală, dosar care, odată ajuns la instanța de judecată, devine public. Prin urmare, autorul excepției poate să decidă până la începerea cercetării judecătorești, în cunoștință de cauză, dacă dorește sau nu să opteze pentru judecarea cauzei sale potrivit procedurii simplificate.

De asemenea, soluționarea cauzei potrivit regulilor instituite de textul contestat se face cu aplicarea dispozițiilor art. 334 și art. 340—344 din Codul de procedură penală, situație care implică opozabilitatea reglementărilor referitoare la schimbarea încadrării juridice, la ordinea în care se dă cuvântul, la ultimul cuvânt al inculpatului, la concluzii scrise și la obiectul deliberării. Aceasta nu presupune că, odată audiată partea vătămată — victimă a unei infracțiuni pentru care împăcarea părților înlătură răspunderea penală — instanța de judecată este în imposibilitate de a lua act de o asemenea declarație. Tot astfel, încadrarea juridică ar putea fi schimbată, dimpotrivă, într-o faptă care se pedepsește cu detențiunea pe viață și pentru care judecarea potrivit procedurii simplificate este prohibită. În plus, dispozițiile legale criticate nu înlătură aplicabilitatea normelor imperative referitoare la nulități ori a normelor procedurale referitoare la soluțiile care pot fi pronunțate. Prin urmare, judecătorul poate dispune, pe lângă condamnarea inculpatului în limitele speciale instituite, și achitarea ori încetarea procesului

penal, după caz (dacă a intervenit decesul făptuitorului, ori dacă părțile s-au împăcat). Dimpotrivă, numai în situația în care normele speciale contestate ar interzice în mod expres soluțiile achitării ori încetării procesului penal s-ar putea pune în discuție încălcarea dreptului la apărare, a dreptului la un proces echitabil sau a prezumției de nevinovăție. Or, dispozițiile art. 3201 alin. 4 din Codul de procedură penală instituie în sarcina instanței o singură obligație, și anume aceea **de a soluționa latura penală**, și nicidecum de a condamna inculpatul. Faptul că alin. 7 are în

vedere condamnarea inculpatului nu echivalează cu obligația judecătorului de a pronunța numai condamnarea, ci are în vedere reducerea unor limite de pedeapsă drept beneficiu ce se acordă inculpatului care a optat pentru procedura simplificată de judecare. Aceasta este, de altfel, rațiunea deliberării, ca activitate premergătoare soluționării, care poartă asupra existenței faptei și vinovăției făptuitorului, asupra stabilirii pedepsei, **precum și asupra oricărei altei probleme privind justa soluționare a cauzei.**

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Aurel Grigoraș în Dosarul nr. 9.079/94/2012 (1.209/2013) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 3201 alin. 1, 2 și 8 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 529
din 12 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menționează jurisprudența în materie, respectiv Decizia nr. 10 din 17 ianuarie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 august 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.702/4/2013, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii**, excepție ridicată de Florica Bîrla într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare, precum și a unei cereri de suspendare a executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât prevăd scutirea de la plata sumelor stabilite cu titlu de cauțiune pentru instituțiile și autoritățile publice. Acest articol creează un regim discriminatoriu care favorizează debitorii instituțiilor publice și conferă o protecție sporită proprietății private a acestora, în dauna altor subiecte de drept titulare de creanțe

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Florica Bîrla în Dosarul nr. 3.702/4/2013 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 552D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

certe, lichide și exigibile. Cauțiunea reprezintă atât o garanție în vederea evitării abuzului de drept, cât și o garanție pentru prejudiciile cauzate creditorului.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prin noțiunea de „cetățeni”, folosită în cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție, s-au avut în vedere toate subiectele de drept, adică toate persoanele care se adresează justiției, fie că este vorba de persoane fizice sau persoane juridice, inclusiv instituțiile și autoritățile publice. Ca atare, nu este justificat ca unele subiecte să beneficieze de mai multe drepturi decât celelalte, cum este cazul instituțiilor și autorităților publice care sunt privilegiate în mod vădit prin scutirea de la plata cauțiunii cu ocazia soluționării cererii de suspendare a executării silite în cadrul contestației la executare.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale și menționează jurisprudența Curții în materie, respectiv Decizia nr. 253 din 21 mai 2013.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 23 mai 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins: „*Cererile, indiferent de natura lor, formulate de instituțiile și autoritățile publice în*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florica Bîrla în Dosarul nr. 3.702/4/2013 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

cadrul procedurii de executare silită a creanțelor stabilite prin titluri executorii în sarcina acestora sunt scutite de plata taxelor de timbru, timbru judiciar și a sumelor stabilite cu titlu de cauțiune.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională reține următoarele:

Prevederile art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, au mai fost supuse controlului de constituționalitate raportat la critici și prevederi constituționale similare, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 10 din 17 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 25 februarie 2013.

Astfel, Curtea, având în vedere jurisprudența sa anterioară, a reținut că, așa cum rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 16, cetățenii se bucură de drepturile prevăzute în Constituție și în legi, fiind egali în fața acestora și a autorităților publice, în timp ce autoritățile publice exercită atribuțiile ce le sunt stabilite de lege, potrivit competenței lor, în realizarea funcțiilor pentru care sunt create. Principiul egalității în drepturi prevăzut de Constituție pentru cetățeni nu poate ca, prin extensie, să primească semnificația unei egalități între cetățeni și autoritățile publice.

Așa fiind, nu se poate vorbi despre încălcarea principiului egalității decât atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, or, Curtea observă că, în ipoteza prevăzută de textul de lege criticat, persoanele juridice, ca subiecte colective de drept, se află, evident, într-o situație diferită.

Ca atare, scutirea instituțiilor și a autorităților publice de la plata taxelor de timbru, timbru judiciar și a sumelor stabilite cu titlu de cauțiune, în cadrul procedurii de executare silită a creanțelor stabilite prin titluri executorii în sarcina acestora, în calitate de debitori ai unor persoane fizice sau juridice, are o justificare obiectivă și rațională, aceste autorități fiind finanțate de la bugetul de stat pentru a putea funcționa, iar taxele respective se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că ar fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind aprobarea Strategiei naționale și a Planului de acțiune
pentru conservarea biodiversității 2014—2020**

Având în vedere prevederile art. 11 lit. f) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 al Constituției României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Strategia națională și Planul de acțiune pentru conservarea biodiversității 2014—2020, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul mediului
și schimbărilor climatice,
Rovana Plumb
Ministrul delegat pentru ape,
păduri și piscicultură,
Lucia Ana Varga
p. Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Shhaideh Sevil,
secretar de stat
Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
p. Ministrul delegat pentru buget,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat
Viceprim-ministru,
Gabriel Oprea
Ministrul agriculturii
și dezvoltării rurale,
Daniel Constantin
Ministrul afacerilor interne,
Radu Stroe
Ministrul economiei,
Andrei Dominic Gereă
p. Ministrul delegat pentru energie,
Mihai Adrian Albulescu,
secretar de stat
Ministrul delegat
pentru întreprinderi mici și mijlocii,
mediul de afaceri și turism,
Maria Grăpini

Ministrul muncii, familiei,
protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Mariana Câmpeanu
Ministrul delegat pentru dialog social,
Adriana Doina Pană
Ministrul culturii,
Daniel-Constantin Barbu
Ministrul fondurilor europene,
Eugen Orlando Teodorovici
Ministrul transporturilor,
Ramona-Nicole Mănescu
Ministrul afacerilor externe,
Titus Corlățean
Ministrul apărării naționale,
Mircea Dușa
Ministrul
pentru societatea informațională,
Dan Nica
p. Ministrul educației naționale,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat
Ministrul delegat pentru învățământ
superior, cercetare științifică și
dezvoltare tehnologică,
Mihnea Cosmin Costoiu
Ministrul delegat pentru proiecte
de infrastructură de interes național
și investiții străine,
Dan-Coman Șova

București, 11 decembrie 2013.

Nr. 1.081.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea valorilor de inventar și modificarea caracteristicilor tehnice ale unui imobil aflat în administrarea Ministerului Tineretului și Sportului prin Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Bihor, precum și trecerea acestuia din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și demolării, și pentru actualizarea anexei nr. 30 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar și a caracteristicilor tehnice ale unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Tineretului și Sportului prin Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Bihor, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unui imobil, aflat în administrarea Ministerului Tineretului și Sportului prin Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Bihor, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 3. — Trecerea în domeniul privat al statului a construcțiilor se face în vederea scoaterii din funcțiune, casării și demolării.

Art. 4. — După scoaterea din funcțiune și casarea construcției, Ministerul Tineretului și Sportului își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 8 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
p. Ministrul tineretului și sportului,
Ionuț Sebastian Iavor,
secretar general
Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
p. Ministrul delegat pentru buget,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 15 ianuarie 2014.
Nr. 29.

ANEXA Nr. 1

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului din inventarul bunurilor ce alcătuiesc domeniul public al statului, care își actualizează valoarea de inventar, respectiv își modifică caracteristicile tehnice**

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilul	Valoarea imobilului din inventarul centralizat (lei)	Descrierea tehnică din inventarul centralizat	Descrierea tehnică actualizată	Valoarea actualizată a imobilului (lei)
36414	8.26.10	Garaj	Țara: România; județul: Bihor; MRJ Oradea; str. Mihai Eminescu nr. 11	Ministerul Tineretului și Sportului (CUI 26604620) — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Bihor (CUI 27442985)	6	Cărămidă — 4 camere	Garaj construit din cărămidă, edificat înainte de 1976, cu suprafața de 120 mp (CF 168052)	2.108,84

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului aflat în administrarea Ministerului Tineretului și Sportului — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Bihor, care trece din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și demolării

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Persoana juridică ce administrează imobilul	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Descrierea tehnică	Valoarea de inventar (lei)
36414	8.26.10	Ministerul Tineretului și Sportului (CUI 26604620) — Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Bihor (CUI 27442985)	Garaj	Municipiul Oradea, str. Mihai Eminescu nr. 11, județul Bihor	Garaj construit din cărămidă, edificat înainte de 1976, cu suprafața de 120 mp (CF 168052)	2.108,84

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind eliberarea domnului Chiper Constantin-Cătălin
din funcția de secretar de stat la Ministerul Afacerilor Interne**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Chiper Constantin-Cătălin se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Afacerilor Interne.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 22 ianuarie 2014.

Nr. 9.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

